

Ekeblad, som knappast har tid att tänka på annat än affärerna efter excellensens frånfälle, berättar en episod från hovtaffeln, där han en dag placerades mellan Eva Löwen och Stackelberg, den av honom avskydde greven. Stackelberg skröt med excellensens vänskap och talade försåtligt om en skandal, som hans efterlämnade anteckningar och brev skulle bestyrka. Ekeblad sade, att de hade bränt allt sådant, dels av respekt för den dödes minne och dels för att ej kompromettera ännu levande damer. "Ja", inföll Stackelberg, "jag känner dem ganska bra, den ena var en fröken Falkenberg, den andra en Sigrid Bonde." Ekeblad replikerade, att de brända akterna säkert skulle ha lämnat honom sanningsenligare uppgifter, men Stackelberg gick fortfarande på i samma stil och Eva undrade, om man ej hittat några billets-doux bland papperen. Allt hade inlagts i ett konvolut och förseglats, svarade Ekeblad, varefter man kastat det på elden i riksrådet Ribbings närvaro. Den fariseiske Stackelberg uttryckte sitt gillande, och Ekeblad fortsatte högt, så att kungen och alla hörde det: "Jag hade önskat kunna bränna upp tillika alla sorters räknningar och andra sedlar, som dessa biljetter voro orsaken till, ty jag visste positive, att han (excellensen) alltid haft den olyckan att råka ut för folk (Stackelberg m. fl.), som på ett gement sätt hade profiterat av hans goda hjärta och hans generosité". Därpå föll konversationen — Stackelberg hade fått nog.

Ekeblad kan emellertid lugna Brita med underrättelsen, att en av boutredningsmännen, lagman Risell, hade lyckats utverka 40 % ackord av excellensens kreditorer. Greve Johan August Meijerfelt flyr syster-

dottern Britas man som pesten, men "med Carl är allt likviderat". Ekeblad har blivit så optimistisk, att han vill köpa Casimirsborg för 50.000 plåtar av Lewenhaupt, fastän han saknar pengar. Överhovpredikanten Troil har nämligen lovat honom låna ur en prästkassa på det belopp, som Brita har att fordra hos Gustaf, utan viss återbetalningstid, bara intresset likvideras. Vid Britas mors frånfälle kan han avbördas sig skulden. "Vad det vore för en lycksalighet att hava en goder egendom, som låge där nere utmed Fogelvik", skriver han. "Om jag bleve så lycklig, kan du lita på, att jag övergav hela världen för att få vara där."

Men Brita är klokare. Hon frågar brodern, som säger, att gråstenshuset är obeboeligt, att revenyn är otillräcklig och priset alldeles för högt. Casimirsborg är inte värt 5.000 écus och Risell, med vilken hon talat, avråder. Däremot såge hon gärna, om de finge låna ur prästkassan för att betala deras plockgäld. Och hon ängslar sig för den franska pensionen, som uteblivit i två år, beroende på att krigsrustningarna slukade alla medel.

Ekeblad avstår från Casimirsborg och bagatelliserar projektet, dess hellre som lånet ur prästkassan synes ha strandat. Han ville göra väl, ty han föreställde sig, att Brita skulle tycka om att bo i grannskapet av sitt gamla, kära hem, Fogelvik. Angående den franska pensionen ha konsuln de Lisle och grosshandlaren Peil lugnat honom. Måhända kan han börja lyfta en del av den i juni, och nu ämnar han skriva till greve de Vergennes, ministern, som alltid varit hans gynnare. Räntan på lånet i Diskont-